

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА “СІДНЄВ ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 15145/05)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

7 лютого 2008 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Сіднев проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (Mr P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (Mrs S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (Mr K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (Mr V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (Mrs M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (Mr R. Maruste),
п. М. Віллігер (Mr M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення за зачиненими дверима 15 січня 2008 року,
виносить рішення, яке було прийнято того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено проти України за заявою № 15145/05, поданою до Суду 5 квітня 2005 року громадянином України паном Євгеном Анатолійовичем Сідневим (далі — заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).
2. Уряд України (далі — Уряд) представляли його Уповноважені — пані Валерія Лутковська та пан Юрій Зайцев.
3. 7 вересня 2005 року Суд вирішив направити Уряду скаргу заявника. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті справи одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1959 році та проживає у селі Благодатне Донецької області.
5. У квітні 2004 року заявник звернувся з позовною заявою до Волновахського районного суду Донецької області з вимогою стягнути з його роботодавця — Державного вугледобувного підприємства «Донецьквугілля» різні виплати на його користь. 22 червня 2004 року суд присудив заявнику 38 524,28 грн¹.
6. У вересні 2004 року відділ державної виконавчої служби Ворошиловського районного управління юстиції м. Донецька відкрив виконавче провадження.
7. У грудні 2004 року заявник звернувся до Волновахського районного суду Донецької області зі скаргою до державної виконавчої служби у зв'язку з невиконанням останнього рішення суду, винесеного на його користь. 5 квітня 2005 року суд виніс рішення на користь заявника і зобов'язав державну виконавчу службу виконати вказане рішення суду.
8. Протягом серпня 2005 — березня 2006 рр. рішення суду від 22 червня 2004 року було повністю виконане.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

9. Відповідне національне законодавство викладене в рішенні у справі «Сокур проти України» (Sokur v. Ukraine), № 29439/02, пункти 17–22, 26 квітня 2005 року).

¹ На час розгляду справи 6139,34 євро.

ЩОДО ПРАВА

I. СКАРГИ ЩОДО ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ

10. Заявник скаржився на тривале невиконання рішення суду від 22 червня 2004 року. Суд розглядатиме цю скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу, у яких, зокрема, зазначено:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий та публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права. Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів».

A. Щодо прийнятності

11. Уряд надав зауваження стосовно статусу жертви заявника, подібні до тих, які Суд вже відхилив у справі «Ромашов проти України» (Romashov v. Ukraine), № 67534/01, пункти 23–27, рішення від 27 липня 2004 року. Суд вважає, що ці заперечення повинні бути відхилені з тих же підстав.

12. Уряд також заперечував той факт, що заявник вичерпав всі національні засоби юридичного захисту, оскільки він не звертався з позовом до національного суду щодо виплати йому компенсації за інфляційні втрати, спричинені затримкою у виконанні рішення суду.

13. Суд нагадує, що вимога щодо вичерпання національних засобів юридичного захисту відповідно до пункту 1 статті 35 Конвенції зобов'язує заявників використовувати засоби, які є достатніми в національній правовій системі для виправлення заявлених порушень. Суд вказує на те, що скарга заявника стосується тривалості невиконання рішення, винесеного проти підприємства державної форми власності. З цих підстав Суд не вбачає, яким чином запропонований Урядом засіб міг пришвидшити виконавче провадження або гарантувати повне задоволення вимог заявника. Суд, таким чином, прийшов до висновку, що заявника було позбавлено національного засобу юридичного захисту, на який посилається Уряд, тому заявник дотримався вимог пункту 1 статті 35 Конвенції.

14. Суд зазначає, що ця заява не є очевидно необґрунтованою у розумінні пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд далі зазначає, що вона не є непринятною з будь-яких інших підстав. Відповідно ця заява має бути визнана прийнятною.

B. Щодо суті

15. У своїх зауваженнях щодо суті справи Уряд заперечував факт порушення прав заявника, передбачених пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу.

16. Заявник не погодився.

17. Суд вказує на те, що рішення суду, винесене на користь заявника, залишалось невиконаним протягом одного року та дев'яти місяців.

18. Суд нагадує, що він уже визнав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у подібних до цієї справах (див., серед багатьох інших, рішення у справі «Войтенко проти України» (Voytenko v. Ukraine), № 18966/02, пункти 43 та 55, від 29 червня 2004 року, та рішення у справі «Дубенко проти України» (Dubenko v. Ukraine), № 74221/01, пункти 47 та 51, від 11 січня 2005 року). Суд не знаходить підстав для відступу від своєї практики у цій справі.

19. Таким чином, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції щодо тривалості невиконання рішення суду, винесеного на користь заявника, а також порушення статті 1 Першого протоколу.

II. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

20. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

21. Заявник вимагав 300 євро відшкодування матеріальної шкоди та 5000 євро відшкодування моральної шкоди.

22. Уряд вважає ці вимоги безпідставними та надмірними, оскільки рішення суду, винесене на користь заявника, було повністю виконане.

23. Суд не вбачає жодного причинного зв'язку між визнаними порушеннями та матеріальною шкодою, яка вимагається. Таким чином, він відхиляє цю вимогу. З іншої сторони, він визнає, що заявник мав зазнати моральної шкоди внаслідок визнаного порушення. Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, передбачених статтею 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику 200 євро на відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

24. Заявник не вимагав відшкодування судових витрат. Тому Суд нічого не присуджує.

C. Пеня

25. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу заявника прийнятною;

2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

3. *Постановляє*, що мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;

4. *Постановляє*, що:

(a) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити заявнику 200 (двісті) євро компенсації моральної шкоди, з урахуванням будь-якого податку, який може бути стягнуто з цієї суми;

(b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткових пункти;

5. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 7 лютого 2008 року відповідно до пп. 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК (C. Westerdiek)
Секретар

П. ЛОРЕНЦЕН (P. Lorenzen)
Голова

